

A puszta pompája – zsongása

Nagy László egyike azoknak az idehazai magyarjainknak, akiről nyugodt szívvel állítható, hogy sokoldalú alkotó, mi több – érdekes figura. Igazi teremtő, nyüzsgő lélek. Reneszánsz embernek is mondhatnánk, hisz interdiszciplináris jártassága a jószággondozástól kiindulva a népi építészet, a folklórkincsünk mentésén és még sokmindenen keresztül a képzőművészetig ível. Éppen ez utóbbihoz való nem mindennapi kötődését, festői kvalitását mutathatta be az Ars Natura civil szervezet jóvoltából és a Bethlen Gábor Alap támogatásával, a szombaton megnyitott önálló tárlatán. A régi E5-ösön, vagyis a Szegedi úton lévő tanyai magángalériában megrendezett kiállításának képei egyetlen tematika köré szövődtek: a rendezvény címéhez méltóan az összes kép valamilyen formában, más-más hangulati elemmel, de a pusztát, a rónát, a vajdasági tájat ábrázolta.

A megnyitón a békéscsabai színi tanoda fiatal hallgatói mellett közreműködött **Seregi Zoltán**, rendező-színész, aki méltatta Nagy László munkásságát, és szavaival ünnepélyesebbé, meghittebbé tette a rendezvényt. (Egyébként Seregi Zoltánt a vajdasági magyar tévénezők már régtől fogva ismerhetik: vagy ötven éve ő játszotta Tutajost, a Tüskevár című ifjúsági tévéfilm-sorozatban.)

Amint az szóba is került: igen nehéz dolga van annak, aki Nagy Lászlóhoz hasonló fába vágja a fejszét, azaz a bácskai rónaság megfestését tűzi ki maga elé célul. Tudniillik a semmi megragadása mindig kihívás az alkotó ember számára. A harsány szín- és formavilágot sokkal egyszerűbb tetten érni, fölvezolni, papírra, vászonra álmodni. Míg egy tengerparti sziklás rész, egy nagyvárosi utcacéslét, de még egy izléses virágcsokor a vázában is szinte kínálja magát, addig a lapályon a kiégett fücsomók, a kórók, száraz dűlőutak nem sok látnivalóval kecsegtetnek – hinné az avatatlan, egyszerű ember. Holott Nagy képeit nézegetve nyilvánvaló a tény: Bácska és Bánát pora, sara, a szikes pusztasága hallatlanul erős vizuális hatásokat tartogat annak, akinek értő a szeme-szíve. A pasztell technikával, krétával készült alkotások zömén testet öltenek a párák, a ködfoltok, s a levegőben szürkellő porkristályok finom fátyolként, mintegy sejtetve engedik fölfedezni a puszta intimitását. A festő előtt és után is bizonyára lesznek majd – vagy már vannak – kortársak, akik szintúgy ezt a mágikus tájvarázst igyekeznek láttatni, értelmezni. Nagy László sokadszorra elmesélt képei viszont mellőzik a konvencionális látásmódot. Az alkotó nem esik a langyos semmitmondás csapdájába, ami bizony gyakorta jellemzője a pasztellel ábrázoló művészeknek. Nagy keze nyoma egyedi, színvilága karakteres, vonalvezetése a kellő mértékben pulzáló: hol erőteljes, hol pedig pávatoll finomságún puha. Látszik, hogy nem csak az érzelmek, de az élmények is ihlették. Valószínűleg ez a visszafogott természetesség az, ami a szépen megfestett, szemnek kellemes, bájjal átítatott tájképeknek hangulatot teremt. Mert a Járás mértéktartó dinamikája ott érződik a piktúrában fogant akarat által. A romos tanyák meg-megvillanó meszelt fehérje éppen csak vakfoltként vezeti a szemünket a tág térbeliség uralta elvadult bozótos mélyére. A szélben billegő bogáncskóró fej sem mint díszlet van jelen, hanem a szerves történetmesélés része, az aranymetszés szabálya szerint elhelyezett utalás, az ismert világunk rádiuszát jelölő nagyon is prominens, elhagyhatatlan tartozék. Szentimentalizmus nélküliek Nagy László pusztai képei, képzőművészeti kísérlete komolyságát bizonyítandó olykor stilizáló manirokat is megenged magának, ékesesen bizonyítandó, hogy nem csak valami féle múlt stílusfordító hóbort szülte az alkotásokat, hanem az erős vágyódás, az igényesség, a környezetét tisztelő, a szülőföldjéért rajongó kortárs művészi akarat által. Egy olyan ember festett a maga és mások kedvére, akinek szívügye a Járás. Aki teljes valójában, az utolsó göröngytől a jegenyefák hegyéig ismeri, éli és minden nap újrafogalmazza a tájat. Hisz sosem néma a pusztaság. Az alkotói kegyelem révén elegáns zeneiséggel árad belőle a kellem, a szépség. Akár Nagy László képeiből.

Pósa Károly